

Метою роботи було вивчення ефективності УФВ вузького спектру (311 нм) в лікуванні вітіліго.

Дослідження проводились на базі ПОКШВД. Під спостереженням знаходилися 10 хворих на вітіліго (5 чоловіків і 5 жінок у віці від 18 до 40 років).

Для УФВ терапії був використаний фототерапевтичний апарат «ПСО-РОЛАЙТ 100-3» з довжиною хвилі 311 нм. Проводилось 3 процедури в тиждень, протягом 2-3 місяців. Починали з дози 180 мкДж/см², з кожною процедурою доза збільшувалась на 100-150 мкДж/см².

Як правило, початкова репігментація спостерігається з 8-10 процедури. Далі точки репігментації починають збільшуватися і зливатися, заповнюючи пігментом всю зону вітіліго.

У 100% хворих, які брали участь у лікуванні через 3-4 місяці відзначалась ремісія захворювання, яка триває вже понад 1 рік.

На підставі отриманих даних, встановлено, що вузькосмугова (311 нм) терапія ультрафіолетом В (УФВ терапія) є достатньо ефективним методом лікування вітіліго та сприяє тривалій ремісії.

ОСОБЛИВОСТІ ГЕМОЦИРКУЛЯЦІЇ В ФЕТО-ПЛАЦЕНТАРНОМУ КОМПЛЕКСІ У ВАГІТНИХ, ЩО ПАЛЯТЬ

Касьян А.О., Кальчева К.В., Казирод В.В., Бражник А.С., Чамата К.Г.

Науковий керівник: проф. Ліхачов В.К.

Кафедра акушерства і гінекології №2

Українська медична стоматологічна академія

Актуальність теми. Одним із суттєвих факторів ризику порушень кровоплину у фето-плацентарному комплексі є тютюнопаління. Відмова від паління дозволяє запобігти багатьом ускладненням вагітності як для матері, так і для плода.

Мета. Виявити особливості гемодинаміки у системі «мати-плацента-плід» у вагітних, які палять, оцінюючи матково-плацентарний, фето-плацентарний та плодовий кровоплин. Провести аналіз фізіологічних показників ультразвукової доплерометрії.

Матеріали і методи дослідження. Обстежено 60 вагітних в терміні гестації 32-34 тижні. Група вагітних, що палять, включала 40 жінок, а група вагітних, які не палять, - 20 жінок. Ультразвукову і фето- та плацентометрію, доплерометрію судин матки та пуповини виконували на ультразвукових апаратах ALOKA SSD-650.

Результати дослідження. 75% вагітних, що палили, по тесту Фагерстрема мали слабкий ступінь ніотинової залежності, 10% - середній ступінь, а 15% - сильний ступінь ніотинової залежності; стаж паління становив в середньому 10,4 роки. Показано, що в групі вагітних, які палять, переважали зміни у фето-плацентарному кровообігу, на що вказує зростання систоло-діастолічного співвідношення і індекса резистентності, Ці

показники відображають, вірогідно, своєрідний «ефект захисту мозку плоду», який проявляється доплерометричними ознаками збільшення кровотоку у середній мозковій артерії плода на тлі зниження кровоплину в артеріях пуповини.

Висновки. Під час третього ультразвукового скринінгу у вагітних, що палять, необхідно проводити додаткове доплерометричне дослідження матково-плацентарного, фето-плацентарного та плодового кровотоків з метою виявлення компенсаторних змін судин плаценти, пуповини та прогнозування розвитку гіпоксії судинного генезу у плода.

ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ НОВОГО МЕТОДУ МЕТАЛООСТЕОСИНТЕЗУ РЕБЕР

Кербаж Н.Р.

Науковий керівник: д.мед.н., доц. Панасенко С.І.

Кафедра хірургії №3

Українська медична стоматологічна академія

Актуальність. Серед зареєстрованих травм переломи ребер зустрічаються у 10-12% випадків. Із них 23% є фрагментарними переломами, що супроводжуються флотацією грудної клітки (ФГК). На сьогодні, доцільність оперативного лікування подібних ушкоджень є доведеною, але дискусії стосовно вибору методів металоостеосинтезу (МОС) ребер тривають.

Мета дослідження. Експериментальним шляхом обґрунтувати нову технологію МОС ребер.

Матеріали і методи. В експериментальних умовах вивчено характеристики жорсткості 34 реброво-м'язових блоків грудної стінки свиней. Дослідні зразки ставилися в умови поперечного згину розподіленим нормальним навантаженням. У ході дослідження вимірювалось абсолютне значення поперечного переміщення центральної частини нативного зразка та після виконання різних методів МОС. Визначення природної жорсткості реброво-м'язових блоків грудної стінки свиней виконувалось шляхом ступеневого навантаження зразка вантажами вагою 20Н до досягнення максимального навантаження у 200Н. Кожне дослідження виконувалось у 3-х повторях. Після перелому центральної частини реброво-м'язових блоків проводився МОС спицями, пластинами та розробленим нами методом екстраплеврального позавогнищцевого металоостеосинтезу (ЕПМОС) апаратом зовнішньої фіксації (АЗФ). Після відновлення цілісності ребер одним із методів МОС проводилося дослідження жорсткості зразків вищеописаним способом.

Результати. У результаті проведених випробувань були отримані дослідні значення прогину зразків у центральній частині, які, разом із відповідними величинами навантажень, безпосередньо характеризують їхню жорсткість, а у порівнянні з нативними зразками ступінь відновлення